

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

32. Apud homines hoc imposibile est: apud Deum autem omnia poßbilia sunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

Techna
Calui-
niana.

impostor impudens *aliena rapere*, quod est, ex pio-
rum eleemosynis victum & vestitum accipere.
Nec vider cæcus magister quid Christus in se-
quentibus huiusmodi promiserit, qui suos aut sua
propter Christum reliquerunt, nempe *centuplum in
hac vita*: id est, multam & variam consolationem,
vt nihil illis desit: novos patres, matres, fratres,
sorores, vt in textu explicatum est.

32. *Apud homines hoc impossibile est: apud Deum
autem omnia possible sunt.*

Observa-
tio man-
datorum
quo sensu
possible,

HOC Christi responso (ait in hunc locū Cal-
uinus) vulgare illud axioma, quod ex Hieronymo
hauserunt Papistæ, refellitur: Quisquis legem dixerit obser-
uatu impossibilem, anathema sit. Clare enim pronuntiat
Christus possibile non esse hominibus viam salutis tenere, nisi
quatenus illis gratia Dei succurrat. Putida calumnia &
cauillatio est cauillatore Caluino digna, vt Con-
cilij Tridentini grauissimum decretum facili hac
annotatione odiosum & infame reddat. Pelagia-
norum sententia erat, *posse hominem esse sine peccato si
velit*, & viuere absque peccato, totamque legem
seruare, solius esse voluntatis humanæ. Hanc im-
pian planèque ethnicam sententiam ex humanæ
Philosophiæ lacunis depromptam studiosè refel-
lit S. Hieronymus totis tribus libris contra Pela-
gianos. In quorum tertio ita scribit. *Recordare quid
& tu dixeris, & ego loquar. Posuisti hominem sine
peccato esse si velit. Ego impossibile hoc in homine esse respon-
deo: non quia statim à baptismo homo peccato non careat;
sed illud tempus quando sine peccato est, nequaquam possibi-
litate humane, sed Dei gratie deputatur. Tolle igitur posse,
& ego esse cōcedā. Quomodo enim potest qui per se nō potest?*
Et paulo post, inferente Pelagiano Critobulo,

Frustra

Frustra ergo dantur praecepta, si ea implere non possumus, respondet Atticus Catholicus: Deus possibilium mandavit: hoc nulli dubium est. Sed quia homines possibilium non faciunt, idcirco omnis mundus subditus est Deo, & indiget misericordia eius: id est, gratia Dei, de qua ibi Paulus disputat. Rursum docet possibilium esse mandata, non hominibus ut per se ea possint implere, sed Deo cuius gratia & misericordia homo indiget. Praeterea in epistol. ad Ctesiphontem. Possibilia (inquit) mandata dedit Deus. Et quis hoc negat? Sed quomodo haec intelligenda sit sententia, vas electionis aperitissime docet. Ait enim: Quod impossibile erat legi, in quo infirmabatur per carnem, Deus filium suum mittens in similitudine carnis peccati, & de peccato damnauit peccatum in carne, ut iustificatio legis impleretur in nobis, qui non secundum carnem, sed secundum spiritum ambulemus. Vbi per Christi gratiam iustificationem legis impleri, quod per doctrinam legis impleri non potuit, Apostolus docuit. Hieronymus igitur sententiam illam, impossibilia esse mandata, damnat quidem, quia per Dei gratiam seruantur mandata; sed non ita damnat, ut absque Dei gratia possibilium esse doceat, quod ille vnus doctissimus Pater prolixissime in Pelagio damnauit & refutauit. Eadem hodie est Catholicorum sententia, quae in Concilio Tridentino clarissime his verbis expressa est. Si quis dixerit Dei praecepta homini etiam iustificato & sub gratia constituto, esse ad obseruandum impossibilia, anathema sit. S. quoque Augustinus, quem ad verbum hac in parte Patres Tridentini sequuti sunt, eodem modo Pelagium refutauit, dicentem, possibilium esse homini mandata si velit. De ipsa (inquit) possibilitate non contendo, cum sanata & adiuta hominis voluntate, possibilitas ipsa simul cum effectu in sanctis proueniat, dum charitas Dei quantum plenissime natura nostra sana

Rom. 7.

Seff. 6.
can. 13.
De nat. &
gratia,
cap. 42.

Ibidem
Cap. 43.

sana atque purgata capere potest, diffunditur in cordibus nostris per Spiritum S. qui datus est nobis. Et paulo post. Deus igitur impossibilia non iubet, sed iubendo admonet, & facere quod possis, & petere quod non possis. Iam videamus unde possit, & unde non possit. Ille dicit: Voluntate non est quod natura potest. Ego dico: Voluntate quidem non est homo iustus si natura potest: sed medicina (gratiæ) poterit, quod vitio (corruptæ naturæ) non potest. Et rursum in eodē opere. Rectè quidem disputat Pelagius, hoc ipso eos confiteri non esse impossibile sine peccato esse, quia hoc vel multi vel omnes volūt: Sed hoc unde sit possibile fateatur, & pax est. Ipsa est enim gratia Dei per Christū. Isum Domini nostrū: qua omnino isti nos orantes adiuuari ut nō peccemus, nunquam dicere voluit. Hæc ille. Christi ergo responsum hoc loco, impossibile esse apud homines, diuitem confidentem in diuitijs suis saluari, Catholicorum hodie sententiam de possibilitate mandatorum Dei à D. Hieronymo & alijs Patribus acceptam, inò ex apertissimis Scripturis hauitā, nullo modo refellit, sed in sequentibus cōfirmat, dicens, omnia esse Deo possibilia: ideòq; etiam ipsam mandatorum Dei obseruationem etiā possibilem: accedente videlicet & opitulante Dei gratia. Cæterum posterior hæc pars responsi Christi, Caluini demeritiam manifestè refellit, qua perperuò asserit Dei mandata esse obseruatu impossibilia. Vnū nempe extremum errorem tenuit Pelagius, alterum extremum tenuit Caluinus. Pelagius omnia esse possibilia adeòque facilia Dei mandata asseruit, si homo velit, id est, sine necessario Dei gratiæ adiutorio. Caluinus à contrario latere stans, affirmat omnia Dei mandata esse impossibilia etiam gratia Christi donatis, quia iuxta Caluinum hæc Christi gratia, non est gratia adiuuans ad mandatorum executionem, sed est gratia imputans nobis

Caluinus
& Pelagius in
duobus
extremis.

bis Christi iustitiam. Voluit ergo hoc loco luculento mendacio Catholicos traducere. Sed ista nunc explicatio dementissimam Caluini sententiam apernit. Quam alijs in locis, quum Paulum explicamus, vberius & latius aperiemus.

IN MATTHÆI CAP. 20.

16. *Sic erunt nouissimi primi, & primi nouissimi.*

QVUM huius parabola scopum & intentum non aliud velit esse Calvinus, quam vt doceat Christus causam non esse cur glorientur vel alijs insultent, qui tempore sunt priores: quia Dominus quoties ita placuerit, vocare poterit quos visus est ad tempus negligere, eosque vel æquare vel præferre prioribus illis: qui sanè sensus (parabola ipsa in se considerata) probabilis valde est, & à Patribus traditus, Chrysostomo imprimis, sed huic sensui conclusio parabola plurimum repugnet, & maximè quod pro conclusionis causa Christus infert dicens, *Multi enim vocati, pauci vero electi*, vbi manifestè ostendit ideo hanc parabolam propositam fuisse, vt doceret ex Dei beneplacito sic multos vocari vt pauci eligantur, idque ita vt inter illos, qui videbatur primi & electi, fiant nouissimi ac reiecti; & contra qui videbantur nouissimi & penitus reiecti (sicuti gentes toto orbe dispersæ, & discipuli qui Christum sequebantur quos Scribæ & Pharisei pro abiectissimis habebat) fiat primi, & inter electos singulariter deputati: audax hoc loco Calvinus non contentus hunc sensum penitus rejicere, vnico vsus argumento (vt mox videbitur)

tentat